

hed i Obligationer, Actier og andre virkelig værdifulde Papirer, og naar Staten ikke vilde være altfor kneben med Ublaas paa disse Bærdier, der saaledes bleve tilbudte — en fgl. Obligation, der lyder paa 100 Rb., maatte efter mit Skjønne det mindste kunne give Staten Sikkerhed for 80 Rb., ja, maaskee for noget Mere; det falder naturligvis af sig selv, at Staten aldrig vil kunne tage noget som helst Papir til en højere Priis end Markedsprisen — kunde den skaffe ikke alene sig selv, men ogsaa Ihendehaveren af disse Papirer en stor Fordeel. Ved at gaae frem paa denne Maade vilde Staten kunne bringe mange Folk ud af deres Forlegenheder. Det vil vistnok være flere ærede Herrer bekendt, at selv Folk, der ere i Besiddelse af betydelige Bærdier, ikke nu kunne tilveiebringe de Capitaler, som de skulle bruge til løbende Udgifter. Hvad der imidlertid ligger for, er jo den tilstedeværende Krisis, og med Hensyn hertil vil jeg villig indrømme, at det nærmeste Middel til Hjælp, som i den Henseende kunde foreligge, vilde være at anvende den større Deel af Laanet til Discontering; ogsaa ad denne Veie vilde man fremme Omsætningsforholdene, thi, hvis det lykkes virkelig at have den almindelige Miscredit, vilde man hjælpe paa alle Samfundsklasser. Den naturlige og umiddelbare Følge deraf vilde være, at de forskjellige Papirer gik i Veiret, og Folk, som vare vederhæftige, kunde faae Laan. Det vigtige Spørgsmaal, der i denne Henseende bliver at afgjøre, og som jeg tillod mig at bringe paa Bane den Gang, Forespørgslen var for, er det: Skal Staten række sin Haand til directe at discontere med dette Laan, eller skal den overlade dette til Banken? Jeg skal nu for det Første meget villig indrømme, at jeg i saa Henseende ikke kan give mig ud for at være sagkyndig, men jeg har dog anseet det for rigtigt, at fremsføre de Betragtninger, som have fremstillet sig for mig; vi ere jo nødt til at tage ethvert Spørgsmaal, der foreligger os, for og drøfte det med Eftertanke, sætte os ind i det saa godt vi formaae og derpaa komme til det Resultat, hvor til vi ved en saadan Overveelse ere bragte. Mig forekommer det, at, naar Staten selv directe skulde kunne discontere, da maatte det

stee paa den Maade, at den udnævnte en særlig Bestyrelse til at foretage saadanne Disconteringer, men i saa Fald stiller det sig for mig — jeg udtaler kun min Mening, da jeg aldrig har været nøie inde i disse Forhold — at man kunde gaae frem paa en af to Veie med Hensyn til Sammensætningen af denne Bestyrelse. Vilde man sammensætte Bestyrelsen for denne Disconto-Bank, om jeg saa maa sige, ene og alene af Handelskyndige, da skjønner jeg ikke rettere, end at Staten vanskelig kunde undgaae at trækkes ind i de forskellige Handelsinteresser; det vil være vanskeligt at undgaae, naar der blot kommer Handelskyndige i en saadan Bestyrelse, at ikke Handelsinteresserne komme til at spille en altfor stor Rolle. Vilde man paa den anden Side tage Folk udenfor Handelsstanden — det maatte da i alt Fald være Folk, der vare i Besiddelse af Handelskjendskab — da troer jeg, at man vilde give saadanne Folk en Opgave, som de ikke vilde kunne løse paa en tilfredsstillende Maade; thi at kaste dem ind paa et oprørt Hav, midt under en rygende Storm, naar de ikke iforveien vare vant til at staae ved Roret under saadanne Omstændigheder eller til at styre Mandskabet, vilde vistnok være at udsætte en saadan Bestyrelse for at begaae store og betydelige Misgreb. Det stiller sig derfor saaledes for mig, at, naar et vist Beløb af Laanet skal anvendes til Discontering, saa er der ikke Andet at gjøre, end at det maa stee igjennem Banken. Jeg formener, at det er Banken, der bærer den hele Omsætning; det er Banken, som ifølge sit Privilegium saa at sige har slugt alle andre Banquiersforretninger her i Landet, og som Følge deraf kan den ikke trække sig tilbage, naar der er Storm og Uveir; det paahviler Banken under saadanne Forhold at gjøre sin Pligt, og den kan ikke vige tilbage for den. Der er ogsaa en anden Omstændighed, som taler for, at det Rigtigste er, at Banken overtager en saadan Discontering, og det er den, at man derved tilveiebringer en Oversigt over Forholdene i det Hele og den Enhed i Behandlingen, der vistnok under saadanne saare kritiske Omstændigheder maa ansees for at være særdeles vigtig. Naar vi gjøre dette, saa realisere vi jo egentlig den Tanke, som